

L' hora de les prioritats

Després d'unes eleccions convé fer un comentari sobre les tendències que s'hi han manifestat, els resultats que han tingut i les expectatives que han obert. Hem viscut unes eleccions municipals que han estat la segona part de les que férem el mes de novembre de l'any passat al Parlament de Catalunya. En unes i altres, l'electorat ha mostrat amb claredat la seva confiança en una opció –Convergència i Unió– que té per objectiu prioritari la defensa dels interessos de Catalunya amb el propòsit d'obrir una etapa de bon govern, és a dir, d'eficàcia.

Aquesta eficàcia té, en el cas de Convergència i Unió, algunes prioritats que es corresponen a la seva personalitat política, i que fonamentalment és formada per tres elements: voluntat de continuar la construcció política de Catalunya amb l'autogovern, afany per a incentivar la creació de riquesa i consciència social, fonamentada en la convicció que els beneficis d'una democràcia moderna han d'arribar a tothom.

En aquest camí, el Govern de la Generalitat ha començat el treball complex que es deriva d'un finançament injust i d'una crisi econòmica –que és, de fet, una gran reestructuració– alhora que atén les prestacions socials pròpies de l'estat del benestar que hem construït i que volem mantenir, actualitzar i millorar d'acord amb les necessitats actuals i les que s'intueixen en el futur.

L'etapa actual és d'una gran dificultat, perquè exigeix un importantíssim rigor en la governació dels afers públics. Aquesta actitud creiem que és seguida per la població amb preocupació però també amb comprensió, perquè com és evident, tothom ha sentit o sent l'esgarrapada de la crisi en un moment o altre i, entén que l'Administració es mostri especialment atenta amb els recursos que rep i en com els inverteix.

Però, aquesta dificultat innegable que té governar en una etapa de reestructuració econòmica i social no vol pas dir abandonar cap de les grans prioritats que fan de Catalunya, malgrat els obstacles, un poble dinàmic i creatiu. De fet, és una constatació de la democràcia observar que el Govern i els Ajuntaments prioritzen de forma atenta, tal com ho fa qualsevol família amb els seus recursos.

D'una manera molt clara, el resultat d'aquestes dues eleccions últimes a Catalunya demostra que la majoria dels votants consideren que els tres elements esmentats (enfortiment de l'autogovern, creació de riquesa i progrés social) concorren al mateix temps, per considerar que l'autèntic avanç és el que atén totes les aspiracions, no solament l'una o l'altra. El missatge de la majoria dels votants es diàfan: cal fer un gran esforç en favor de totes tres prioritats; oblidar-ne alguna fóra

un error que dificultaria la cohesió social, condició indispensable per a mantenir la consciència de poble.

La primera prioritat, l'enfortiment del procés d'autogovern, ha estat momentàniament tancada per la retallada que el Tribunal Constitucional perpetrà a l'Estatut. Però, com sap tothom, l'aspiració a un autogovern que pugui tractar i decidir sobre totes les grans qüestions és més viva i té més suport que mai, i, per tant, l'aconseguirem. La segona, la creació de riquesa, és també vital i, per a fer-la realitat, Catalunya compta amb un teixit d'empreses –la majoria són de dimensió mitjana i sobretot petita– que sempre s'han caracteritzat per una gran capacitat d'adaptació a les condicions del mercat en cada època. Finalment, la consciència social porta a dedicar la major part dels recursos públics a les arrels de l'estat del benestar: l'ensenyament, els serveis socials, la sanitat, el transport i la cultura.

El que fa i el que farà el Govern actual té una font d'inspiració en les dècades en en què iniciarem l'autogovern a partir de l'Estatut del 1979. És innegable que a Catalunya construïrem les grans realitats que caracteritzen el modern estat del benestar, que és, a Europa, la cristallització d'una democràcia moderna.

Naturalment, en una etapa com aquesta, de notables dificultats, és recomanable que d'altres formacions polítiques avui a l'oposició tinguin prou consciència de país i prou intel·ligència per a contribuir a relançar Catalunya d'acord amb les tres prioritats esmentades: autogovern, creació de riquesa i justícia social. Convé que el Govern afini molt bé els pactes que el poden acompanyar en aquesta política que hem descrit i que n'exclouï els partits que no donin garanties de solvència catalana i d'una clara voluntat de cohesió social.

Les decisions polítiques que caldrà prendre en el futur de cara al nostre autogovern o altres importants qüestions faran més necessari que mai un ampli suport i l'acord de l'espai polític decisiu i crític a Catalunya, el de les grans majories, el del centreesquerra català.

És evident que som en una situació complexa, però tal com hem estat capaços de fer en d'altres moments de la nostra història, també ara serem capaços de superar-la amb el que és el lema que travessa la història de Catalunya: conviccions i intel·ligència.

Pere Baltà, Joaquim Ferrer, Rafael Hinojosa, Miquel Reniu